

Muis

Ze slaat het boek dicht. Haar hand blijft erop rusten, warm en zwaar. Onwillig de verbintenis met de woorden te verbreken. Het papier resoneert haar hartslag, alsof het leeft. De kaft aan flarden. Hier en daar een hapje uit de rand geknaagd. Bruine kringen op sleets turquoise karton. Het wassende water van de inundatie knauwde, maar verzwolg net niet.

Ze leest tot waar het ophoudt. Begint dan weer vooraan. Volgt opnieuw haar moeders statig vooroverhellende handschrift dat de ontwikkeling van haar eerste kind beschrijft. Het doet verslag van gewicht en voeding. In omzichtige termen krult de vulpen de liefde voor dit kind om godvruchtige zinnen. Geluk priemt door de geweide toon en balsemt in oorlogstijd. Dan abrupt, net na de eerste stapjes, getuigenverklaring van een tragedie: *Ons muisje is niet meer*. Oude zilte inkt gevlekt als roerloze poelen van verdriet.

Ze probeert het leven van haar zusje, dat plots uit de regels verdwijnt, steeds weer aan te roepen. Leeft al een leven lang zonder haar waterdrager, maar kreeg haar naam. Een eer, een opdracht. Weet dat ze nooit kon vervangen.

Haar been slaapt. Ze heeft uren roerloos gezeten. Bij haar blote voet scharrelt iets kleins in het gras. Een grijs staartje strijkt even langs haar wreef en schiet dan plots weer weg. Het tintelt als een streling.

Door Gabi Sinke, 28 oktober 2014